

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa I. K. i R. K.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej I. K. i R. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 27 czerwca 2024 r., I ACa 75/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodom do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów I. i R. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga zaś wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika oraz z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2025 r., I CSK 313/25).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, iż „po prawdzie skarżący przyznaje, że niniejszy przepis doczekał się już

wykładni, w szczególności przy uwzględnieniu orzeczeń zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, to aktualnie interpretacja powołanego przepisu wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych. Źródłem owych rozbieżności stała się wąska interpretacja art. 129 ust.2 p.o.ś. dokonywana w powiązaniu z art. 136 ust. 3 p.o.ś.”

Wskazywany przez skarżącego problem nie spełnia warunków przewidzianych dla przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Sygnalizowana kwestia była już bowiem przedmiotem licznych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i nie zachodzi potrzeba ponownego ustosunkowania się do niego. Najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że właścicielowi nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania, o której mowa w art. 135 p.o.ś., nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 28 października 2022 r., III CZP 100/22).

Jednocześnie należy podkreślić, że jeżeli uchwała o utworzeniu OOU wprowadza podział na strefę wewnętrzną i strefę zewnętrzną, a na terenie tej drugiej nie przewiduje podwyższonych wymagań technicznych dla budynków mieszkalnych wznoszonych w przyszłości, zastrzegając obowiązek zapewnienia właściwego klimatu akustycznego, przez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej, jedynie dla istniejących tzw. budynków wrażliwych, przeznaczonych do pobytu ludzi (szpitali, domów opieki społecznej i związanych ze stałym lub czasowym pobytom dzieci i młodzieży), to bezpodstawny jest wniosek, że takie wymagania dotyczą także budynków mieszkalnych. Nie można więc przyjąć, że właściciel budynków mieszkalnych doznaje ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości, skutkujących powstaniem szkody, która powinna być zaspokojona przez zasądzenie od naruszyciela kosztów wprowadzenia zabezpieczeń akustycznych. Odmienna interpretacja pomijałaby jednoznaczne zróżnicowanie ograniczeń wprowadzonych na terenie OOU dla budynków o innym przeznaczeniu.

Ponadto zapłata na rzecz właściciela nieruchomości nieponiesionych kosztów rewitalizacji akustycznej nie stanowi zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., gdyż koszty te nie wynikają z zastosowania metody dyferencyjnej - dopóki odpowiedni wydatek nie zostanie poniesiony, szkoda w tej wysokości nie dotyczy jeszcze aktywów właściciela. Odmienny wniosek można byłoby ewentualnie przyjąć, gdyby na właścicielu ciążył skonkretyzowany, prawny obowiązek dostosowania budynku pod względem technicznym. W takiej sytuacji nie byłoby wykluczone uznanie wskazanych kosztów za element szeroko rozumianych pasywów poszkodowanego, które zgodnie z dominującym stanowiskiem uwzględnia się przy szacowaniu wysokości odszkodowania metodą różnicy. Taki obowiązek w okolicznościach sprawy nie istnieje, a co więcej - w odniesieniu do nieruchomości powodów uchwała ustanawiająca OOU nie wprowadziła żadnych wymagań technicznych dotyczących budynków.

Zatem nieponiesione koszty rewitalizacji akustycznej budynku nie stanowią szkody w majątku właściciela nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania (art. 135 p.o.ś.) i nie mogą uzasadniać przyznania odszkodowania ani na podstawie szczególnego art. 136 ust. 3 p.o.ś., ani na podstawie ogólnych zasad regulujących ustalenie istnienia i zakresu szkody majątkowej, w tym art. 129 ust. 2 p.o.ś.

W sprawie poza sporem jest, że nieruchomości powodów, znajdują się w strefie zewnętrznej OOU lotniska [...]

Tym samym słusznie Sąd II instancji uznał, że skoro powodowie nie wykazali w sprawie, aby ponieśli na chwilę obecną jakiejkolwiek nakłady z tytułu rewitalizacji akustycznej swoich budynków to brak było możliwości uwzględnienia roszczenia powodów także z tej podstawy prawnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[SOP]

[r.g.]

